

stemmelserne. Man kan altså ikke drage slutninger, heller ikke modsætningslutninger. Derimod viser overgangsbestemmelserne som helhed, at tendensen er, at de udvidelser af patentbeskyttelsens omfang, som lovændringen indebærer, ikke skal komme de ansøgninger til gode, som er indleveret før lovens ikrafttræden.

Uanset hvilken fortolkning patentdirektoratet vil vælge, er der risiko for protester, der gennem patentankenævnet og landsret kan føres helt op i højesteret.

Imidlertid er det et spørgsmål, om der i virkeligheden ikke foreligger en fejltagelse, når det i bemærkningerne til lovforslaget anføres, at der skal ske en praksisændring, idet patentankenævnet med klare kendelser har fastslået, at praksisændringen allerede skal være effektueret ved ikrafttrædelsen af lov nr. 479 af 20. december 1967.

Til orientering citeres i det følgende de i den foreliggende forbindelse relevante dele af to kendelser.

Den 22. februar 1971 udtaler patentankenævnet i sin kendelse vedrørende ans. nr. 4588/66 på side 9, stk. 4 og 5 i ankenævnets protokol:

»Som påvist af klageren hersker der stor uklarhed om, hvad det var folketingsudvalget ønskede med hensyn til den fremtidige praksis. Den daværende handelsminister synes at mene, at problemet er løst ved i en periode at fortolke »industrielt« i overensstemmelse med hidtidig praksis, hvorefter landbrug var holdt udenfor, og hvorved altså også stofpatenter og mikrobiologiske fremgangsmåder og produkter heraf til anvendelse i landbruget blev holdt udenfor, medens Thyregod og Knud Thomsen snarere var af den opfattelse, at de i det hele taget – altså også uden for landbruget – burde holdes uden for det patenterbares område. Alene af den grund, at det ikke er muligt at se med sikkerhed, hvad en evt. forudsætning for loven har været, er det udelukket at anvende den af patentdirektoratet anlagte subjektive fortolkning af loven. Loven må således fortolkes på den i motiverne tydeligt tilkendegivne måde, hvorefter »industrielt« skal forstås vidt, og som også omfattende landbrug.

Den omstændighed, at den i ansøgningen omhandlede fremgangsmåde udelukkende er bestemt til anvendelse inden for landbruget, er således ikke til hinder for, at det ansøgte patent kan meddeles.»

Den 22. februar 1971 udtaler patentankenævnet i sin kendelse vedrørende patentansøgning nr. 5600/66 trykt i Dansk Patenttidende nr. 17 af 26. april 1971:

»Der er ikke rejst tvivl fra nogen side om, at det har været lovens formål at give samme vide område for patenteringsmulighed som Pariserkonventionen, hvilket også fremgår af lovens motiver og i øvrigt forudsætningsvis af den af den daværende handelsminister citerede udtalelse i folketinget ved lovens 2. behandling.

Det spørgsmål, der herefter rejser sig, er, om man i en overgangsperiode bør anvende og i bekræftende fald kan anvende en anden fortolkning, nemlig den, der stemmer med den, der blev fulgt under den hidtidige lov, og hvorefter der ikke kunne meddeles patent på andet, end hvad der kunne udnyttes i den egentlige industri, men f. eks. ikke i landbruget.

Dette spørgsmål må efter patentankenævnets opfattelse i overensstemmelse med, hvad klageren har gjort gældende, besvares benægtende.

Dette følger efter nævnets mening allerede deraf, at der er stor uklarhed om, hvad en eventuel forudsætning for folketingets vedtagelse af den nye lov går ud på. Selv med alle hjælpemidler til rådighed vil det ikke være muligt at trænge til bunds i spørgsmålet. Om nogen subjektiv lovfortolkning kan der altså allerede af denne grund ikke blive tale. Hertil kommer imidlertid, at nævnet på samme måde som klageren mener, at en lov af den nævnte karakter, der omhandler privates rettigheder, ikke kan fortolkes i indskrænkende retning i en overgangsperiode, uanset om det af et studium af folketingsforhandlingerne fremgår, at dette har været meningen. Det må også fremgå af loven selv eller dog i det mindste af dens klare motiver.

Nævnet må således mene, at den omstændighed, at den i ansøgningen omhandlede fremgangsmåde udelukkende er bestemt